

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Příbrami rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Boudníkem v hlavním líčení konaném dne 9. dubna. 2018

takto:

Obžalovaný

M. K.

narozený [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], okres [redacted],
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted],

se podle § 226 písm. c) tr. řádu

zprošťuje obžaloby

státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Příbrami ze dne 4.9.2017
sp. zn. 22t 47/2017,

kterou mu bylo kladeno za vinu, že:

dne 31. 8. 2016 v přesně nezjištěné době, nejméně však od 10:00 hodin do 13:50 hodin, na ložnici č. [redacted] v přízemí budovy [redacted] oddíl [redacted], Věznice [redacted], na adrese [redacted], kde byl ubytovaný v rámci výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, zahájil slovní rozepří s poškozeným J. S., nar. [redacted], slovy: „*ty ses mi vrátil, ty kundičko, děláte ženy a pak brečíte*“, poté k němu rychlou chůzí přistoupil a úmyslně jej udeřil pravou rukou sevřenou

v pěst do levé strany obličeje na čelist, v důsledku čehož tento udělal tzv. piruetku směrem hlavou k oknu, dále pokračoval ve svém jednání tak, že šťouchal poškozeného S [redacted] do ramene se slovy at' se zvedne, že to dokončí a když mu poškozený S [redacted] sdělil, že má zlomenou čelist, tak svého jednání zanechal a odešel z ložnice, kdy svým jednáním způsobil poškozenému J [redacted] S [redacted] dvojitou zlomeninu dolní čelisti, mezi špičákem a prvním třenovým zubem vpravo a kloubního výběžku vlevo, což poškozeného omezovalo na běžném způsobu života po dobu delší déle než 1 týden a méně než 6 týdnů, kdy byl povinen podrobit se operaci, při které mu byly úlomky zlomeniny fixovány kovovým materiálem,

tedy, že: jinému úmyslně ublížil na zdraví

čímž měl spáchat

přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškození Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR se sídlem Praha III, Vinohradská 2577 a J [redacted] S [redacted] zastoupený zmocněncem Mgr. Michalem Honem, advokátem advokátní kanceláře Skoumal a Pilný, s. r. o. se sídlem Brno, Drobného 306 odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Příbrami podala ke zdejšímu soudu obžalobu na obžalovaného K [redacted] pro skutek popsáný ve výrokové části tohoto rozsudku, v němž je spatřován přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 1. 2018, sp. zn. 2 T 87/2017, rozhodl soud ve věci tak, že obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek spáchal obžalovaný. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. 13 To 42/2018, byl rozsudek napadený odvoláním státní zástupkyně zrušen a vrácen soudu prvního stupně. Pro účely dalšího rozhodnutí ve věci je soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu.

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení, a to v intencích zrušujícího usnesení odvolacího soudu, bylo zjištěno, že skutek, který je popsán ve výrokové části rozsudku, se skutečně stal a vykazuje znaky výše uvedeného trestného činu. Na základě provedeného doplněného dokazování však nebylo možné spolehlivě uzavřít, že by bylo prokázáno, že předmětný skutek spáchal obžalovaný K [redacted].

Obžalovaný popřel, že by poškozeného S [redacted] napadl. Vypověděl, že na oddíle dělá tzv. [redacted]. Někdo za ním přišel s tím, že S [redacted] upadl a bude potřebovat doktora. Když přišel do pokoje č. [redacted], S [redacted] seděl na zemi u okna a držel se za pus. Nechal proto zavolat vychovatele, načež přišel vychovatel J [redacted] s bachařem M [redacted], a šel zpět na svůj pokoj č. [redacted].

Vychovatel J. si nechal S. zavolat na jeho pokoj č. . ptal se ho, co se stalo. S. řekl, že upadl. Neví, zda tomu byl přítomen někdo další. Po úrazu poslal S. dopis, kde mu psal, že po návratu má u něj kávu, protože si ji předtím S. na něj nechal poslat, když měl nárok na balíček. Tím, že obvinil K. z trestného činu, se chtěl dostat z Věznice . Žádné spory ani konflikty spolu do té doby neměli.

Obžalovaný je usvědčován výpovědí poškozeného, který vypověděl, že za ním přišel vychovatel J. a řekl mu, ať si sbalí všechny věci a odejde na vedlejší barák. Pak ho vzal zpět a řekl mu, ať jde zpět na svou cimru a vybalí si. V tom tam přišel obžalovaný, řekl mu: „Co tady děláš, tu kundičko, Ty se vracíš zpátky? Děláte chlapy a pak brečíte.“, nebo něco v tom smyslu. Poškozený mu řekl, ať ho nechá být, což ho naštválo. Přistoupil k němu a udeřil ho pravou rukou do čelisti, načež se poškozený otočil na druhou stranu, pak ho ještě chytil za rameno. Nemohl ani mluvit, tekla mu krev, držel si čelist. Pak mu řekli, ať jde na cimru, kde byl K. Tam byl už i vychovatel J. Ptali se ho, co se stalo a on řekl, že zakopl o kouli. Měl strach říci pravdu, protože se K. i vychovatele bál. Pak ho odvedli na ošetrovnu a odvezli do nemocnice, kde zjistili, že má dvojitou zlomeninu čelisti. Obžalovaného zná z jiného trestu, za tu dobu mezi nimi došlo jednou ke konfliktu, to šlo vyřešit slovně. Bylo to kvůli úklidu. Ve věznici dělal 9 měsíců, nikdy nedostal pochvalu, i když ho urgoval. Vychovatel mu neřekl, proč si měl sbalit všechny svoje věci a odejít. Do balíku K. si nikdy žádné věci posílat nenechal. K. mu po úrazu poslal dopis schválně, nechtěl to psát přímo do dopisu kafe a tabák. Mělo to znamenat, aby mlčel. Káva a tabák jsou ve věznici platidlo. K. mu nabízel peníze, nejdříve 3 000 Kč a pak 10 000 Kč, nakonec kafe a tabák. Na pokoji, když se to stalo, byli ještě Z. a další dva lidi, asi F. a K. Po úderu udělal tzv. piruetku, přetočil se obličejem k oknu. Když se ohlédl, všichni stáli ve futrech a odcházeli pryč. Když se ho pak vychovatel ptal, co se stalo, řekl, co ho napadlo. Dostal pravou rukou na levou stranu, tak že se otočil za pravou rukou. Poškozený uplatnil vůči obžalovanému nárok na náhradu škody, a to v nezanedbatelné částce 215 880,20 Kč.

Ve věci byla provedena řada důkazů, a to výslech znalce MUDr. Hrubého, služební záznamy z Věznice , protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, dopis obžalovaného K. poškozenému, lékařské zprávy, žádosti o přemístění poškozeného a jeho písemnosti, doklad Věznici , výslech svědků Ing. J. , P. , M. , F. a K. , z nichž nebylo jednoznačně prokázáno, že by se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Z provedených důkazů bylo zjištěno, že ke zranění poškozeného S. došlo na jeho cele č. . Poškozený sdílel pokoj s F. a K. , přičemž svědek K. vypověděl, že v době zranění byl na cele pouze poškozený sám. On sám stál s F. ve futrech na chodbě a povídali si. Uslyšeli ránu, a viděli K. ležet na zemi a držet se za pusu. Samotný průběh zranění neviděli. Nikdo jiný tam nebyl. Svědci P. a M. kteří vykonávali dozorcí službu v ten den, potvrdili, že poškozený popsal způsob incidentu tak, že zakopl a uhodil se o stůl při pádu. Byl převezen na ošetrovnu. Poškozený měl zarudlou tvář bez krve a okopů, což též potvrdil i svědek M. Na ošetrovně poškozený K. uvedl, že spadl a bouchl se o stůl. Svědek J. ve své výpovědi uvedl, že poškozený byl problémový. Když k němu přišel na celu, říkal, že upadl, měl v levém koutku krev. Řekl, že padl na zem přes kouli. Bylo to na jeho pokoji. Poškozený opakovaně porušoval vnitřní řád věznici, vzhledem k tomu, že se to s ním snažil řešit bez kázeňských trestů, tak jej vzal s tím, že ho odvede na jinou budovu, bavil se s ním, co má za problémy. Obžalovaný tam určitě nebyl. Poškozený se opakovaně snažil dostat do věznice na Moravu. Údajně sám říkal, že si z toho udělá letenku na Moravu. Se S. mluvil na jeho pokoji, jak se to stalo, K. tam určitě nebyl. Po odjezdu S. vyslechl několik odsouzených, nikdo neříkal, že by měl S. napadnout K. Naproti zjištění z výpovědi svědků stojí důkaz znaleckým posudkem a výslechem znalce MUDr. Hrubého. Znalec uvedl, že je možné, že ke zranění poškozeného mohlo dojít pádem, avšak je to méně pravděpodobné, neboť chybí doprovodná poranění, jako oděrky, tržné rány a ranky. Avšak o těchto drobných

poraněních není zmínka v lékařské zprávě a tak vycházel z toho, že zjištěna nebyla. Znalec ale zároveň připustil, že zdravotnická dokumentace se těmito drobnými poraněními moc nezabývá a tudíž tam ani popsány být nemusí. Pádem o hranu stolu by mohlo dojít ke zlomenině čelisti, je ale málo pravděpodobné, že by došlo k dvojité zlomenině. Úder byl veden velkou intenzitou. Pokud by poškozený dostal úder zepředu, tak jak uváděl ve své prvotní výpovědi, mohl by si tímto vznik zranění připustit. Pokud však uvádí poškozený ve své druhé výpovědi, že dostal úder ze strany, je to obtížné vysvětlitelné, neboť to bylo zrcadlově obráceně. Pokud by byl úder směřován zepředu, pak mechanismus vzniku tohoto zranění je akceptovatelný. Na druhé straně, ale je třeba konstatovat, že poškozený uvádí, že úder nebyl rozhodně přímo zepředu, ale mírně ze strany, neboť se po něm otočil a udělal dle svého vlastního tvrzení tzv. piruetku, tedy otočku po směru rány. Je zjevné, že ani poškozený konzistentně nedokáže přesně popsat, jakým způsobem mu předmětné zranění bylo způsobeno.

Soud po doplnění dokazování výsledkem znalce a svědkem K. pečlivě zhodnotil všechny provedené důkazy a dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by popsáný skutek spáchal obžalovaný. Obžalovaný je usvědčován výpovědí poškozeného. Avšak poškozený v průběhu trestního řízení měnil svou výpověď v tom smyslu, jakým způsobem mělo k jeho napadení dojít, resp. jakým způsobem měla být rána vedena. Obžalovaný tvrdil, že útoku byly přítomny další osoby, a to svědkové F. a K. Avšak svědek F. vypověděl, že způsob zranění poškozeného neviděl, v cele v té době nebyl. Svědek K. popřel, že by v okamžiku zranění byl na cele s poškozeným obžalovaný, naopak jednoznačně vypověděl, že tam byl poškozený sám. Na tomto místě je potřeba konstatovat, že poškozený S. je do značné míry motivován vypovídat nepravdu v neprospěch obžalovaného. V trestním řízení uplatnil poškozený nemalou částku jako náhradu škody na zdraví, ačkoli doba léčení byla u něho velmi prodloužena nerespektováním léčebného režimu.

Ve prospěch výpovědi poškozeného hovoří částečně závěry znaleckého zkoumání MUDr. Hrubého, podle nějž je pravděpodobnější, že ke zranění došlo úderem, například sevřenou pěstí, zatímco úder pádem o stůl se znalci jeví jako velice málo pravděpodobný. V souladu se závěry odvolacího soudu konstatuje, že znalecký posudek nemá větší důkazní sílu oproti ostatním provedeným důkazům a i tento důkaz proto soud musí hodnotit pečlivě a v souvislosti s ostatními provedenými důkazy. Soud ve věci vyslechl několik svědků, jejichž výpovědi jsou v zásadě ucelené a konzistentní, ačkoli samotné zranění poškozeného nikdo ze svědků neviděl. Navíc znalec verzi o vzniku poranění pádem nevyloučil, jen ji označil za méně pravděpodobnou. Mezi vyslechnutými svědky jsou přítomni nejen spoluvězni poškozeného, ale rovněž dozorcí. Vyjma poškozeného S. svědci popřeli, že by v rozhodný okamžik, kdy došlo ke zranění, byl na cele s poškozeným ještě někdo další, resp. jednoznačně vypověděli, že poškozený byl na cele sám. Z výpovědí svědků bylo rovněž zjištěno, že poškozený v okamžiku po vzniku zranění sám opakovaně uváděl, že se zranil tak, že zakopl o kouli ze složeného oblečení a udeřil se o stůl, přičemž poškozený i obžalovaný se shodují v tom, že kouli z oblečení poškozený nesl do své cely poté, co mu svědek J. nejdříve řekl, ať si sbalí své věci a přesune se do jiné budovy, posléze mu ale řekl, ať se vrátí na svou původní celu a věci si vybalí. Soud nemohl uvěřit výpovědi poškozeného, že neřekl pravdu, protože měl z obžalovaného strach, když sám při hlavním líčení zároveň vypověděl, že řekl, co ho napadlo. Jeho výpověď se tak soudu jeví spíše jako účelová. Pakliže by bylo pravdivé tvrzení poškozeného a svědci, kteří jsou spoluvězni poškozeného a obžalovaného, by stejně jako poškozený ze strachu nevypovídali pravdu, nebyly by jejich výpovědi souladné se svědeckými výpověďmi dozorců, kteří nemají zájem na tom vypovídat nepravdu. Ačkoli se v daném případě jedná o důkazy odvozené, když nikdo ze svědků nebyl vzniku zranění přítomen, jsou výpovědi svědků konzistentní, soud je proto shledal věrohodnými. Soud proto rovněž shledal věrohodnou výpověď svědka J. v tom smyslu, že poškozený byl z kázeňského hlediska problémový. V intencích uvedených skutkových zjištění pak soud hodnotil závěry znaleckého zkoumání MUDr. Hrubého, přičemž dospěl k závěru, že ačkoli se znalci jeví

jako málo pravděpodobné zranění pádem na hranu stolu, resp. zranění odpovídá úderu pěstí, nelze pouze na základě tohoto důkazu dospět k závěru o tom, že ke zranění poškozeného úderem pěstí skutečně došlo. Znalec sice vznik zranění pádem na hranu stolu označil jako málo pravděpodobný, co do techniky vzniku zranění jej však nevyloučil. Ostatně soud se vzhledem ke shora popsaným skutkovým zjištěním domnívá, aniž by z odborného hlediska měl snahu nahrazovat závěry znaleckého posudku, že zakopl-li poškozený při chůzi po cele o kouli oblečení, nelze vyloučit, že došlo k akceleraci rychlosti pohybu a následného pádu poškozeného a tím i zvýšené intenzitě dopadu na tvrdý předmět, například právě hranu stolu. Soud se proto domnívá, že nelze vyloučit, že ke zranění poškozeného došlo jinak než úderem pěstí, resp. že se tak nemohlo stát prudkým pádem na hranu stolu. Pokud znalec uvádí, že při samovolném pádu by u poškozeného byly patrné oděrky na obličeji, nelze přehlédnout, že i v lékařských zprávách se a to nikoli zcela výjimečně, neobjevuje popis všech poranění, zvláště jde - li o poranění méně závažná a pro lékaře nevýznamná ve vztahu k poranění nejzávažnějšímu.

Vzhledem k uvedenému, kdy obžalovaného nepochybně usvědčuje pouze výpověď poškozeného a na druhé straně stojí několik svědeckých výpovědí vyvracející výpověď poškozeného, nelze v daném případě i po doplnění dokazování dospět k jinému závěru, než k tomu, že jsou zde vážné pochybnosti o tom, zda obžalovaný se předmětného jednání skutečně dopustil.

Soud zamítl návrh na výslech svědka P. [REDACTED], se kterým byl poškozený ve vězeňské nemocnici na oddělení, neboť jeho výslech nemůže přispět k účelnějšímu objasnění věci, u samotného incidentu nebyl a nic o něm neví.

Provedenými důkazy tak bylo prokázáno, že došlo ke zranění poškozeného, které je podrobně popsáno ve výrokové části rozsudku. Toto zranění si vyžádalo lékařské ošetření a poškozeného omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu delší jednoho týdne. Stalo se tak nepochybně dne 31. 8. 2016 v době mezi 10:00 hod. až 13:50 hod. ve Věznici [REDACTED] na ložnici č. [REDACTED] budovy [REDACTED] oddílu [REDACTED], avšak na základě provedených důkazů, nadto za situace, kdy u incidentu nikdo nebyl, podle názoru soudu nelze jednoznačně dojít k závěru, že by se tohoto jednání dopustil právě obžalovaný, respektive, že by poškozenému předmětné zranění obžalovaný způsobil, a to především právě s ohledem na rozpornost výpovědí poškozeného a dalších svědků a stejně tak jako zjištěnou motivaci poškozeného ve vztahu k poměrně vysokému nároku na náhradu škody, který vůči obžalovanému uplatnil s přihlédnutím k tomu, že i ze závěrů znalce lze připustit, že si poškozený mohl zranění způsobit sám pádem.

Za dané situace, kdy celé řízení bylo vedeno důkazní nouzí, když samotnému incidentu nebyl přítomen žádný svědek a svědci vypovídali pouze o tom, co se odehrálo následně po incidentu nebo co od obžalovaného nebo poškozeného slyšeli, proč se již nenabízí žádný další důkaz, jehož provedení by mohlo přispět k lepšímu objasnění věci, soud, veden právními názory odvolacího soudu, v souladu se zásadou *in dubio pro reo* obžalovaného podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby zprostil, neboť i po doplnění dokazování soud uzavřel, že bylo prokázáno, že se předmětný skutek stal, avšak nebylo prokázáno, že by jej spáchal obžalovaný K. [REDACTED].

Pokud jde o zaslání balíčků poškozenému a s tím související dopis poškozenému od obžalovaného, toto obžalovaný vysvětlil tím, že si před tím nechal na poškozeného zaslat balíček s kávou pro sebe a tímto mu to vrátil. Tato skutečnost nebyla provedenými důkazy vyvrácena. Poškozený S. [REDACTED] sice popřel, že by si nechával posílat věc do balíku obžalovaného, v tomto směru i v kontextu provedeného dokazování a časové souslednosti však soud shledává výpověď obžalovaného jako věrohodnou, naopak tvrzení poškozeného se i s ohledem na jeho motivaci jeví jako účelové.

S ohledem na skutečnost, že byl obžalovaný podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn, soud v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 trestního řádu odkázal poškozenou Zdravotní pojišťovnu

ministerstva vnitra, jakož i J. S. zastoupeného zmocněncem Mgr. Michalem Honem s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť v případě zprošťujícího výroku jiný postup soudu ze zákona nepřichází v úvahu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami ke Krajskému soudu v Praze, a to do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozená osoba, která se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může podat odvolání pouze do výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Lhůta k podání odvolání u rozsudku, který se doručuje jak obžalovanému, tak jeho obhájci, běží od doručení, které bylo provedeno nejpozději. Osobám, které mohou podat odvolání ve prospěch obžalovaného s výjimkou státního zástupce, končí lhůta týmž dnem, jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě k podání odvolání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání musí splňovat rovněž obecné náležitosti podání podle § 59 odst. 3 trestního řádu.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání si nemůže účinně podat ten, kdo se tohoto práva výslovným prohlášením před soudem vzdal.

Příbram dne 9. dubna 2018

Mgr. Miloslav Boudník
samosoudce